

РЕШЕНИЕ

№ 1437

гр. София, 08.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 08.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6828** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на И. А. К. за прогласяване на нищожност Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЮ/1224/ФП/ от 22.02.2020 г., на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Л., с която по реда на чл.70, т.1 ЗХУ на жалбоподателя е отпусната месечна финансова подкрепа в размер на 24,41 лева, считано от 01.03.2020г. до 31.03.2020г. и отпусната месечна финансова подкрепа в размер на 24,41 лева, считано от 01.04.2020г. до 28.02.2022г., отменена с решение № 22-РД06-0076/19.05.2020г. на директор на Регионална дирекция социално подпомагане- С.-град /РДСП – С.-град/.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призована се явява лично и с адв. Ж., като поддържа жалбата, по изложените в същата аргументи.
Ответникът– Директор на Регионална дирекция "Социално подпомагане" – С.-град, редовно призован, чрез юрк.П. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.
Софийска градска прокуратура не участва в производството по делото.
Административен съд- София- град, като прецени доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е образувано на основание чл. 128, ал. 1, т. 1, предл. 4 от АПК, а именно за обявяване нищожност на индивидуален административен акт. Съгласно чл.149, ал.5 от АПК, оспорването на административни актове с искане за обявяване на нищожност не е ограничено във времето, поради което съдът приема, че

жалбоподателя не е обвързани със срок и има право да иска прогласяването на нищожността на оспорения акт към датата на подаване на жалбата. Жалбата е подадена срещу акт, подлежащ на оспорване по съдебен ред, от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интереси са засегнати от оспорения акт, поради което следва да се приеме, че е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е нищожна поради противоречие с материалноправните норми.

В действащото българско законодателство няма легално определение на понятието нищожен административен акт, но законодателят е приел критериите на които следва да отговаря един административен акт за да е законосъобразен. Степента на нарушаване на тези критерии води до нищожност или унищожаемост на административния акт. В чл. 146 от АПК са установени основанията за оспорване на индивидуалния административен акт, които са налице, когато не са спазени изискванията за неговата законосъобразност. За да е законосъобразен административният акт е необходимо да е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма и административнопроизводствените правила, да не противоречи на материалноправни разпоредби и да съответства на целта на закона.

В зависимост от това колко е съществен порокът, той води до нищожност или унищожаемост на акта. Следва да се отрази, че количественото натрупване на пороци няма за правна последица нищожност на административния акт. За да бъде нищожен един административен акт, следва всеки един порок да бъде разгледан поотделно, като е достатъчно установяването само един от пороците да води до нищожност, за да се приеме за нищожен целия акт. Тъй като в задълженията на съда е да следи служебно за наличие на пороци обуславящи нищожност на акта, в настоящия случай следва да се изследват всички такива предпоставки, а не само направените от жалбоподателя възражения.

Нищожността е най-тежкия порок на административния акт, поради което законодателят не е предвидил ограничения във времето за обжалване – аргумент от чл. 149, ал. 5 от АПК. Но не всяко нарушение при издаването на акта води до нищожността му, а само тези, свързани с компетентността на издалия го административен орган и спазването на предвидената в закона форма, както и някои особено тежки противоречия с материалноправни разпоредби, които правят последиците от издадения акт нетърпими за правовия ред.

АПК не съдържа изрична квалификация на пороците, водещи до нищожност на административните актове. Единствено разпоредбата на чл.173, ал.2 от АПК указва правомощията на съда, когато прецени, че актът е нищожен поради некомпетентност. В тази връзка, на първо място, следва да се прецени компетентността на органа, издал оспорваната Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЮ/1224/ФП/ от 22.02.2020 г..

Нищожен е актът, който не е издаден от компетентен орган, каквото твърдение не е поддържано с жалбата. Компетентността на органа следва да се преценява по материя, по място и по степен.

Съобразявайки нормата на чл.142, ал.1 от АПК, която постановява, че съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, както и действащата към момента на издаването на акта материална правна норма, в приложимата редакция обн. в ДВ бр. 17 от 2011г., съдът приема, че процесната заповед е издаден от административен орган, който е компетентен по

материя, по място и по степен.

По своята правна същност обжалваната заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЮ/1224/ФП/ от 22.02.2020г. на директора на ДСП- Л. е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. По отношение на него следователно намират приложение правилата за издаване на индивидуални административни актове по АПК и реда за административно и съдебно оспорване. Оспорената Заповед, както и потвърждаващото го решение на директор РДСП– С.-град са издадени от компетентен орган, при спазване изискванията за форма. Посочени са както фактическите, така и правните основания за тяхното издаване, макар и лаконични в оспорвания акт. Като правно основание за издаване на заповедта са посочени разпоредбите от ЗХУ и ППЗХУ, които определят правомощията на административния орган да издаде заповед за отпускане или отказ на финансова подкрепа, въз основа на заключенията в индивидуалната оценка на потребностите. Като фактическо обстоятелство, дало основание за издаването на акта е посочена изготвената индивидуална оценка на потребностите от 15.04.2020 г., във връзка със заявеното-декларация за изготвяне на индивидуална оценка на потребностите по чл.20, ал.1 от ЗХУ.

Другият порок, който би могъл да бъде причина за нищожността на акта е нарушението на изискуемата от закона писмена форма - чл. 59, ал. 2 АПК. По делото е безспорно, че исканата от закона писмена форма е спазена. Съдът приема, че обжалваната заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички изискуеми реквизити. Актът е мотивиран, като в него са посочени правните основания и фактите, мотивирали издаването му, макар и грешни.

Друг критерий за разграничаване на нищожността и унищожаемостта на административните актове, се очертава от степента и/или тежестта на допуснатата незаконосъобразност при издаването на същия. Преценката за незаконосъобразност, в смисъл на нищожност е конкретна, в зависимост от тежестта на констатирания порок, като изключва случаите, когато определени пороци по дефиниция (както е при липсата на компетентност) водят до нищожност на акта. В конкретния случай, съдът не установи оспорения административен акт да страда от такива пороци, които да обосноват извод за неговата нищожност.

При издаване на оспорения акт, административният орган не е допуснал нарушение на административнопроизводствените правила, което да е довело до липса на волеизявление и на това основание до нищожност на акта поради засягане правото на защита на адресата на този акт.

Настоящият съдебен състав изцяло възприема приетото с решение № 5924 от 25.04.2012 г. по адм. д. № 9418/2011 г. на ВАС, I отд., че съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаване на индивидуалния административен акт не водят до неговата нищожност. Както е приел ВАС със същото решение основанията за нищожност са само тези по чл.146, т.1 и 2 от АПК, а основанията по т. 3 - 4 от същия текст от АПК, обосновават незаконосъобразност на индивидуалния административен акт. Порокът „нарушение на административнопроизводствените правила“ не може да доведе до нищожността на един административен акт. Нарушенията на административнопроизводствените правила е порок на един валиден акт, защото щом органът е компетентен да издаде акта, преценката за законосъобразността - на правилата при издаването му, са преценка по съществуването на акта. В настоящия случай, с решение № 22-РД06-0076/19.05.2020г. директорът на Регионална дирекция социално

подпомагане- С.-град /РДСП – С.-град/ е отменил процесната заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЮ/1224/ФП/ от 22.02.2020г. на директора на ДСП- Л. като незаконосъобразна именно поради нарушение на административнопроизводствените правила и е върнал преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. за ново разглеждане при изпълнение указанията в решението на горестоящия административен орган.

Съдът не констатира и твърдяното от жалбоподателя противоречие с материалноправните норми, но и установеното такова противоречие на един административен акт с материалноправна норма не може само по себе си да обоснове нищожност на акта (решение № 7716 от 19.06.2017 г. по адм. д. № 2546/2017 г. на ВАС, VII отд.).

Наведените от жалбоподателя пороци на заповедта с доводи за нищожност, дори да са допуснати, водят до нейната незаконосъобразност поради евентуално противоречие с материалноправни разпоредби при издаването ѝ, но в никакъв случай не е с такъв интензитет, че да обусловя извод за нищожност на заповедта. За да обоснове нищожност на акта, порокът „противоречие с материалноправни разпоредби“, е необходимо предметното съдържание на разпореждането, което се съдържа в акта, да нарежда извършването на едно явно престъпление или явно невъзможни положения или да се основа на нищожен административен акт (в този смисъл е решение № 7716 от 19.06.2017 г. по адм. д. № 2546/2017 г. на ВАС, VII отд.). В случая, видно от самата заповед и доказателствата по делото, не е налице нито една от тези хипотези.

С оглед изложеното, Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЮ/1224/ФП/ от 22.02.2020 г., на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“- Л., не е нищожен акт, поради което и съдът отхвърля жалбата, като неоснователна.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 100.00 лв. на основание чл. 78,ал. 8 от ГПК, вр. с чл.37 от ЗПП, вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.с чл.144 от АПК.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд –Скофия-град, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. К. за прогласяване нищожността на Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЮ/1224/ФП/ от 22.02.2020 г., на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“- Л., с която по реда на чл.70, т.1 ЗХУ на жалбоподателя е отпусната месечна финансова подкрепа в размер на 24,41 лева, считано от 01.03.2020г. до 31.03.2020г. и отпусната месечна финансова подкрепа в размер на 24,41 лева, считано от 01.04.2020г. до 28.02.2022г., отменена с решение № 22-РД06-0076/19.05.2020г. на директор на Регионална дирекция социално подпомагане- С.-град /РДСП – С.-град/, като неоснователна.

ОСЪЖДА И. А. К., да заплати по сметката на Дирекция „Социално подпомагане“ - Л., сумата в размер на 100.00 лв. / сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 13, ал. 6 от Закона за социалното подпомагане.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: